

המקנא פרק ראשון סוטה

מסורת הש"ס

16) אפסחים טו: יבמות נד:
17) נטילת ידים טו: יבמות טז:
18) דקדוקין טו: יבמות טז:
19) טו: יבמות טז:
20) טו: יבמות טז:
21) טו: יבמות טז:
22) טו: יבמות טז:
23) טו: יבמות טז:
24) טו: יבמות טז:
25) טו: יבמות טז:

הנהגות הב"ח

16) רש"י ד"ה בה ולא
בקיני טו' מיבני ליה. י"ב
רש"י טו' רש"י לומר דהכי
קא קשיא ליה וקביעי ליה:

גליון הש"ס

נב' לבדתי דבי ר' יצחק
פד ע"ב שבעות טו ע"א
מנחות י"ב ע"א:

מוסף רש"י

מגין לאחד מן
האומות שבעולות שלטון
מן אומות של ארץ ישראל
שאלו הכתוב עליהם לא
מחיה לא (דקדוקין)
17) שאלו שבעולות אומות
לא היו כולל לא מחיה כל
שמה (יבמות טו:). שבא
על הכנענית. שהיא כולל
לא מחיה. והוא הדין לחיות
ויבוסים. אלא שכלם
נקראו על שם כנעני.
18) דמתי ארץ כנען (דקדוקין)
19) שאלה רשאי
לקנותו בעד. דשינין
ליה חבר זכר ומוחר
למחוס (טו:). וזו אלה
מלווה למחיה דשינין ליה
בארץ רבבות טו:).
20) וכן מבני
התושבים. שבאו מאומות
אחרים ועשו אבותם
מוסדים במקומות (טו:)
ולעיל מיהא כתיב ועבדן
ואמרו אשר ייזון יין מאלה
הגוים אשר כנעניותם.
מחוס מן אומות. מחס
תקנו עבד וזמנה. ומקין
ליה וגם מבני התושבים.
כלומר ולא משאר אומות
לכנס שאין בהם מערכות
שבע אומות. אלא אף
מכניסות שגוליות אחת
הושבס הנאים לגור עמכם
ומולוין מן הכנעניות מחס
תקנו (דקדוקין טו:). מן
הנולדים בארצכם אשר
הולידו בני שאר אומות
מבנות ארצכם שילדתי
בארצכם. וזו אומות
שאלו אבותי וזו אבותי
דך אשה להיות בתקומה
ודך איש לגיטי. הלכך
הנולדים בלתי וזלי אמו
מסעבה אומות. אלא
הנולדים בתקום אמו וזלי
אמו משאר אומות.
ומתבאר כי מעטיהו
קרא הייב לבדתי כנעני
(יבמות טו:). מלפסחו.
21) שבעולות לכן מלגוש. כמו
מלפסח את

אם כן. דלאו לחובה אתא אלא לך דרשא: לכתוב רחמנא לה
ולשוקו. דמשמע לנפש לא יטמא נעמיו כי אם לשאריו וגו' ולאחותו
הנחולה לה כלומר לגופה שלם ולא לאיבריה: לא חסיה כל נשמה.
והגרשוי והאמורי והכנעני והכנעני והכנעני והכנעני והכנעני והכנעני
והחוי והיבוסים: למשרי אחד מן
האומות. משאר שבעים אומות:
שבה על הכנעניות. כל ז' אומות
נקראו על שם כנעני: והולידו כן.
דהלך אחר האב ומוחר להחיותו לך
לעבד: דמניא. דלהכי אתא קרא:
כעבד גרסי' כנעני' וגם מבני
התושבים וגו'. לעיל מיניה כתיב
מאת הגוים אשר כנעניותם מחס
תקנו עבד וזמנה אשר כנעניות
ארצכם ולא מבני ארצכם דשבעה
אומות וגם מבני התושבים כל תושב
היינו שבה ממקום אחר ומיישב כאן
וקאמר קרא שמותר לקנות מבניהם
אשר יהיו להם מבנות ארצך. מן
הנולדים בארצכם. גוים הנולדים
בארצכם והם בני התושבים דהיינו
אחרים ששאלו בארצכם נשים אתה
רשאי לקנות: ולא מן הגוים בארצכם.
ולא מן הגוים הנולדים לבני ארצכם
במקום אחר מבנות שאר אומות
והנאיס לבניהם לגור עמך: ולא
בארצכם. שבעות עבד: ור"ג ור"י
ישמעאל אידי דכתיב וזמנה כתיב
נמי כהם דכתיב כו': קריא. מולעת
של שומשמן האוכלתן. כך הזנות
מחברת את הבית: סוקסא. כעס:
אידי וזידי. מוקסא וזמנה דלמיינן
דמחברת את הבית: כתיב. כתיב
כשהאשה מונה או כעסנית. לפי שהאשה
מתעסקת בזנותה ואינה עושה
מלאכתה ולא משמרת ביתה ומפקרת
את של צעלה למנאפס: קודם שטעמו
ישראל. נעירות: עס כל אחד ואחד.
נעיות: נסלקה מהם. מלכא לביתם
דאינו יכול לראות בעצירות שבעיות:
מקדמטו. לפני מימיה מחרות לבניו:
מלפסחו. כורכמה: סגן הכהן. כפי
מי שקינא (למן לא). אמאי דקמי אמר
עד אחד ראיה שנטמאה לא היתה
שמה: שיהי דין. שלא להאמיני אז
לאו דכתיב קרא: הרשונה. סמירה:
אין אוסרטה איסור עולם. שסם
תשמה ותמלא טעורה מותרת לבעלה
ולתרומה: אין מסקימה כפחות מנסי.
כדבעין למיגמר דבר דבר ממנו:
האחרונה. טומאה שהיא אחר הסמירה:
כל שיש בה. כל עדות שיש בה נאמן
כדדרישין לעיל' ועד אין בה תרי
אלא חד וקא אמר אסורה ואטומאה
קאי דהא מינה סליק והיא עממאה
ועד אין בה: קול וזמנה. שמתקמא
עבד אחד: תלמוד לומר. באשה
מקלקלת כי מלאה בה עדות דבר
ולהלן כו': ופרישין למה לי למיכתב
למינפס בגזירה שיהי: בה ולא בקיניו
כו' מיבני ליה. (ג) דכיון דכתיב בה
מיבעיה הוה ולא אמרי' שאל דמית
דאשה איהו וקמי' להו כמלתייהו
ככל עדות שבעות: הכי נמי
בקיניו וסמירה וגזירה שיהי לטומאת
הוא דמיהמן משום דרגלים לדבר:

ורבי עקיבא א"ב אבותיה. תימה לרז חסדא דלמך דפרק
שלשה מינין (מיר דף מג:). לאציו זמנון שהוא שלם ולא זמנון
שהוא לאציוס לדידיה לא איצטרך לה לאציוס מאי הוה דריש בלה
יעמא ויש לומר הוה דריש לחובה כדכתיב עקיבא ואידי דכתיב
יעמא כתיב לה:

למשרי אחד מכל האומות.
מהכל נפקא לן
דכאומות הלך אחר הזכר ט:
כתיב נמי ט (ובאחיכם) לבדתי
דבי רבי ישמעאל. וא"ת
הא אצטרך דדרישין דפרק אציו
נך (ז"מ דף עג:). מנין אס ראינו
והג שכל כסורה שאתה רשאי
להשמעצד על זכו ויזיל אסמכתא
צעלמא הוה וקנס חכמים הוה כדי
ליסקן: מה עדות אחרונה שאוסרתה
איסור עולם. תימה דהוה מני למפרך
מה לעדות האחרונה שכן רגלים לדבר
שהרי קינא לה וגממרה:
ת"ל ועד אין בה בה ב"ש שיש בה.
תימה כיון דהוה קינא לה
ונסתרה והסתא אמי עד אי דעומאה
מסתמא צעל שתיק ולא מחמיס ליה
א"כ מאי לריך קרא דעד אחד נאמן
אפילו טומאה צעלמא צלא קניו
וסמירה בני האי גוונא היה מהימן
כדתימא דפרק האומר (דקדוקין דף טו:).
אשמו וזמנה צעל אחד זכו ותימא
לרנא דלמך מהס הוה דבר שבערה
אלא לאציו דלמך מהימן מאי איכא
למימר אלא ע"כ אית לן למימר
דלאציו לא איצטרך קרא אלא היכל
דמחמיס אע"ג דקינא לה:
נאמר דבר נאמר אהרן
דבר. תימה למה לי
ג"ש אפילו צלא ג"ש מהיכא מתי
ליה לדימיהן צה עד אחד מעדות
אחרונה ליכא למילף דליכא פירכא:
כמה
ואמר רב חסדא בתחילה קודם
אחד ואחד שנאמר כי ה' אלהיך מתהלך בקרב מחניך כיון שחטאו נסתלקה
שכינה מהם שנאמר ואלא יראה כך ערות דבר ושב מאחרוך א"ר שמואל בר
נחמני א"ר יונתן כל העושה מצוה אחת בעוה"ז מקדמתו והולכת לפניו לעוה"ב
שנאמר והלך לפניך צדקך וכל העובר עבירה אחת בעוה"ז מלפפתו והולכת
לפניו ליום הדין שנאמר ילפנתו ארחות דרכם יעלו בתוהו ויאבדו ר"א אומר
קשורה בו ככלב שנאמר ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה ללשכב
אצלה בעולם הזה להיות עמה לעולם הבא ט' תנן התם שהיה בדין ומה עדות
הראשונה שאין אוסרתה איסור עולם אינו דין שלא תתקיים בפחות משנים ת"ל
האחרונה שאוסרתה איסור עולם אהרן וק"ו לעדות הראשונה מעתה ומה עדות האחרונה
איסור עולם אינו דין שתתקיימת בעד אחד ת"ל כי מצא בה ערות דבר ולהלן
הוא אומר על פי שני עדים או על פי שלשה עדים יקום דבר מה דבר
דבר נפקא מבה נפקא בה ולא בקיניו בה ולא בסתירה מביעי ליה הכי נמי
קאמר תלמוד לומר בה בה ולא בקיניו בה ולא בסתירה וטומאה בעלמא
בלא קיניו ובלא סתירה דלא מדימין עד אחד מנולן נאמר כאן כי מצא בה
ערות דבר ונאמר להלן על פי שני עדים או על פי שלשה עדים יקום דבר
מה דבר האמור להלן על פי שני עדים או על פי שלשה עדים יקום דבר
היא עדות הראשונה זו עדות סתירה עדות אחרונה זו עדות טומאה
קאמר. וגזירה שיהי למיתא אחריתי נקט ומתניתין חסורי מיסקרא והכי תנא ליה ת"ל צה ולא
אשה דעלמא שלא קינא לה צעלה וצא עד אחד ואמר אני ראיה שנטמאה ללא מהימן והכא
הוא דמיהמן משום דרגלים לדבר:

זורה אור השלם

1. והתחלתה אתם
לבניכם אחריכם לרשת
אחזה לעלם בהם
ועברו ובאחיכם בני
ישראל איש באחיו לא
תדרה בו בפרך.
2. רק מערי העמים
האלה אשר יי אלהיך
נתן לך חלה לא חתיה
כל נשקה. דברים כ טו
וגם מבני התושבים
הגרים עמכם מהם תקנו
אמשפתים אשר עמכם
ואשר הולידו בארצכם
היי לכם לאחיות.
3. וקרא בה מה
4. כי יי אלהיך מתהלך
בקרב מחניך להצילך
ליתא איביד ולפני ותיק
שתיך קודש ולא יראה
ך ערות דבר ושב
אחריך: דברים כ טו
4. אי יבקע בשחר אורך
אירכה מורה תצמח
הלך לפניך צדקך כבוד
7. יאספו נח
8. וילפנתו ארחות דרכם
יעלו בתוהו ויאבדו.
9. איבד ויהי
7. ויהי כדבריה אל יוסף
זכר ואלא שמע אליה
לשכב אצלה להיות
עמה: בראשית ל ט
8. ושכב איש אתה
שבתו ערו ובעל מעיני
אישה ונתנה ויהי
טומאה ועד אין בה ויהי
לא נחפשה:
10. לא יקום עד אחד
באיש לכל עון ולכל
זקאת בכל חטא אשר
חטא על פי שני עדים
או על פי שלשה עדים
יקום דבר: דברים טו ט

תוספות שאנין

יגם מבני התושבים כל
קרא דמותר לקנות מבניהם
הוא היו להם מבנות
ארצך. ולא מן הגוים
בארץ בני הנולדים
במקומות אחרים מבנות
הביבוס והיבוסים
לשבעה לגור כאן. ליה:
הכי הוי גירסת הספרים
אידי דכתיב בהם כתיב
באחיכם לכתובת דבי ר'
ישמעאל וקשה וכן כשכיל
שכתוב בהם ולא באחיכם
כתיב ובאחיכם וכפל את
דבריו על חנם ואין תוהו
יאמר כלום. והנה רש"י
אידי דכתיב ובאחיכם
כתיב בהם. וכי תימא מה
מועיל גזירה זו מן האחרת
יאמר רבי דהוילני דהא
עתה חור בו ממה שאמר
לעיל רבי ישמעאל לעולם
בהם תעבורו אחת למישרי
הוא מן האומות שבא
על הכנענית אלא איצטרך

המיתק בשנת (ע"ז טו:). שהיה בדין. שלא יחא נפס בה עד אחד לא לא מגזירה הכתוב (למנו לא). ומה עדות אחרונה.
סמירה, שאין אוסרתה איסור עולם. אלא עד שפשתא. אינה מתקיימת בפחות משנים. כדבעין למימר מזהרה כוה
(טו:). עדות אחרונה. טומאה (טו:). כל שיש בה. כל עדות שיש בה נאמן. ונמנמא ליפניו לה דהכי קאמר חזר לית בה
אלא אחד וקאמר יהיא לא תפשה למיסקה, אלא מהימן (טו:). בה ולא בקיניו. למאי אצטרך גזירה שיהי, אלא כתיב נמי
טומאה ועד אין בה, ומיעוטה הוה, צה עד אחד נאמן ולא נעדות אחרת, והוא לה עדות סמירה כשאר כל עדות שמתקמא
(טו:). וטומאה בעלמא. עד אחד כשעל עד אשה שלא קינא לה צעלה ואמר וזמנה מניין ללא מהימן. ולא אמרין טומאה
אשה הימנה רחמנא, לא שאל נאמר קיניו ולא שאל נאמר קיניו ולא שאל קיניו מלמוד מר, כי הימנה רחמנא טומאה שאלה קיניו ויש
עלי סמירה שיש בה ועד מעיד שפשתא. נעלמס לגבי נמי

המקנא פרק ראשון סוטה

ד.

עין משפט
נר מצוה

יד א ב מ"י פ"א מהל
קטנה הלכה ב סמג
עשין נו ע"ש"ע א"ש"ע ס"י
קפת סוף ד:

תוספות שאנץ

ה"א כ"ד טומאה וארצותה
פ"ה שיפחה אותה וידבר
על לכה כ"ד שחחוצצה
קמ"ל דמאי טומאה ביאה
לחוד דאיכא למימר קודם
נתרצית ואי תנא כ"ד ביאה
כ"ו קמ"ל כ"ד הערה
ההנראה כגמר ביאה לכל
העיריות בדאינא כפרק
הבא על יבמתו. ואי תנא
כ"ד הערה ה"א כ"ד
הערה וארצותה ואפילו
תנא כ"ד ביאה כ"ד הערה
לא אמעט ארצותה דאנא
אמינא הערה למעוטי
גמר ביאה ומיהו ארצותה
בעי דהבא הוה משמע כמה
שיעור סתירה כ"ד ביאה
ואנא אמינא כל צרכי ביאה
דהיינו ארצותה וגמר ביאה
והודו תני הערה לומר
ביאה הערה אבתי
ארצותה לא ממשית הילכך
תנא כ"ד ביאה אבתי
דמשמע טומאה וארצותה
והודו מפרש ומאי היא
טומאה כ"ד ביאה וע"כ
ארצותה אימעוט דהא
ביאה כולה גמר ביאה
משמע ולא מיעט אלא
ארצותה והודו תני הערה
לומר דלא בעי גמר ביאה
וממילא שמעי דאי תנא
כ"ד טומאה כ"ד הערה
ולא תני כ"ד ביאה אבתי
לא הוי ממשטינא ארצותה
דכ"ד טומאה כ"ד טומאה
וארצותה משמע הערה
דפריש בתריה תו לא
משמעטינא אלא גמר ביאה
הילכך איצטרי כולהו ע"כ
ל"ה. וכמה סתירה כ"ד הקפת
הקפת דקל וליכא לאקשוי
הואיל וסוף סוף שיעור
הקפת דקל היא ליחתי כמה
שיעור סתירה כ"ד הקפת
דקל דאיבעי ליה לתנא
לפרושי אסור סתירה
משום מאי כפ"ה וכתוס'
וירושלמי גבי שיעורין
הללו כמה היה הערה כ"ד
הקפת ד"ד שלימה א"ר יוסי
מהתרת סני. התם אמר חזן
עזאי כ"ד לצלות ביצה
הכא אמר כ"ד לשנות
ואידי ואידי חד שיעורא
הוא וליכא לאקשוי איכ
היינו רבי יהושע דאמר
לעיל כ"ד לשנות ואמר
בתריה כ"ד לצלות ביצה
משום ד' יהושע אמר
דבעי מויגה עם השתיה
דסתם מויגה למשתיה מיד
הוא אכל הכא ר"ל לשנותו
בלא מויגה [דהיינו] כ"ד
לצלות. בעי רב אשי
במרחק או במקרב. תמה
אמאי לא קא בעי בהקפת
דקל באלימא או בקטיפא
דבשלמא גבי כוס סתם כוס
הוי מרביעית. וכן ביצה
סתמא דתנגולת וביעיות
אלא מוקל אמאי לא בעי
באייה דקל מיירי ושפא
ר"ל כ"ד הקפת דקל בעיני:

כמה שיעור סתירה. צירושלמי כל אלץ שיעורין אחר
בן עזאי אומר. האי דמקדים בן עזאי לרבי עקיבא א"ע"ג רבני
עקיבא היה רבו כדלמר בצפק הרואה (נכרות סג.) בן עזאי עד
כאן העזת פניך צרפך משום דללייה
קודמת לגמיעה והאי דמקדים ליה
צלידך צרימא משום דמסקי שיעורין
דשייכי בטוס אלל תימה אמאי מקדים
רבי ישמעאל למילתייהו רבני אליעזר
ורבני יהושע מיהו י"ל סקדר אכילה
ושמיה סמיך(1):

אי הכי היינו רבי אציעור. ה"ה
דהוה מלי למימר אי הכי היינו בן
עזאי אלל (2) צרימא קמייתא נקט
א"ג יתר צנן עזאי כ"ד למווג ולשמותו:
אם בן היינו בן עזאי. ה"ה דהוה
מלי למימר היינו רבי יהודה בן
צמירא אלל (3) צרימא קמייתא נקט:
דמרחק או דמקרב. צמות
דקל לא קמצעי ליה
נגדול או נקטן משום דידע שיעוריה
דהיינו כ"ד מויגה הכוס וכן צללייה
צילה במדורה גדולה או קטנה משום
דפ"י ככר דהיינו כ"ד שמיית הכוס
אלל בהקפת דקל תימה אמאי לא
קמיצעי ליה:
נעקר

נמאמה הוי אומר כ"ד טומאה כ"ד ביאה כ"ד הערה כ"ד חזרת דקל דברי ר"א
רבי יהושע אומר כ"ד מויגה הכוס בן עזאי אומר כ"ד לשנותו ר"ע אומר כ"ד
לצלות ביצה רבי יהודה בן בתירא אומר כ"ד לגומעה קס"ד היינו הקפת דקל
היינו חזרת דקל התם א"ר ישמעאל כ"ד הקפת דקל ופליג ר"א עליה הכא
אמר ר' אליעזר כ"ד חזרת דקל אמר אב"י הקפה כרגל חזרה ברוח בעי
רב אשי חזרה ברוח כי היכי דאזיל והדר אתי או דילמא כי היכי דאזיל ואתי
והדר קאי בדוכתייהו תיקו התם אמר ר"א כ"ד מויגה הכוס הכא וזרת
דקל אידי ואידי חד שיעורא הוא התם א"ר יהושע כ"ד לשנותו הכא אמר
כ"ד מויגה הכוס אימא כ"ד למווג ולשנותו ולימא אידי ואידי חד שיעורא הוא
א"כ היינו ר"א התם אמר בן עזאי כ"ד לצלות ביצה הכא אמר כ"ד לשנותו
אידי ואידי חד שיעורא הוא התם אמר רבי עקיבא כ"ד לגומעה הכא אמר
כ"ד לצלות ביצה אימא כ"ד לשנותו רבי יהודה בן בתירא כ"ד לגומעה כ"ד
שיעורא הוא אם בן היינו בן עזאי התם א"ר יהודה בן בתירא כ"ד לגומעה
שלש ביצים זו אחר זו הכא אמר כ"ד לגומעה לדבריו רבני עקיבא קאמר
דקאמר משערין בצליאה ובגמיעה אימא שיעור גמיעה לחודה כ"ד לגמע
שלש ביצים זו אחר זו דהיינו צליאה וגמיעה: ר"א בן ירמיה אומר כ"ד
שיקשור גרדי נימא: בעי רב אשי דמרחק או דמקרב תיקו: חנין בן פנחס
אומר כ"ד שתושיט ידה לתוך פיה ליטול קיסם: בעי רב אשי דמהדק או
דלא מהדק תיקו: פלימו אומר כ"ד שתושיט ידה לסל ליטול ככר: בעי
רב אשי דמהדק או דלא מהדק בחרתא או בעתיקא בחמימא או בקירורא
ברחמי

דקל. קס"ד השתא דהיינו הקפה: צרות. שהרוח דוחפתו להענף והוא חוזר למקומו: קאי כדוכסיה. נח מניעונו: אימא כ"ד למווג
ולשפוט. והאי כ"ד לשנותו דקאמר לעיל אמויגה דקאמר רבי אליעזר קא מוסיק ר' יהושע ואמר שמה נמי צעינן עם המויגה וכ"ד מויגה דתנא
הכא בצברייתא מויגה ושמה קאמר דסתם מויגה למשחיה מיד הוא שאחר שמוגו מתקלקל אם משהיה חתום: א"כ היינו רבי אליעזר. דהא
ר' אליעזר בקמייתא כ"ד מויגה הכוס קאמר וקא פליג ר' יהושע ואמר כ"ד לשמותו וצברייתא (4) (נמי) אמר רבי אליעזר חזרת דקל ואוקמינא
דהיינו כ"ד מויגה ולי מויגה דקאמר ר' יהושע צתריה צלל שמה קאמר היינו רבי אליעזר: הכא אמר כ"ד לשפוט. לכוס: חד שיעורא
הוא. וליכא לאקשוי א"כ היינו ר' יהושע דצברייתא אמר כ"ד לשמותו לכוס ואמר בן עזאי צתריה כ"ד לללות ביצה דהוא כ"ד שמה לאו
קושית היא דהא אוקמינא כ"ד לשמותו ד' יהושע כ"ד למווג ולשמותו וקאמר ליה בן עזאי כ"ד לללות ביצה דהוא כ"ד שמה לכוס: אימא
כ"ד לללות ולגומעה. גמיעה דקאמר ר"ע צברייתא אללייה דבן עזאי דלעיל מנייה קא מוסיק לה וצברייתא דקאמר כ"ד לללות ביצה לללות
ולגמע קאמר דסתם צללייה גמיעה צתריה שגומעו חס שלא יטעון: לדבריו דר"ע קאמר לה. דלמר לללות ולגומעה דקל דקמשיערת צללייה
וגמיעה בחדא (5) שפיר בגמיעה דשלש דהוא צללייה וגמיעה בחדא: דמרחק. שני ראשי הנימא הנפסקות מרוחקות זה מזה דליכא שהיה
טפי: דמהדק. הקיסם צדוק בן השייט: דמהדק. הככר צדוק בן חזק: כדפסא לא בעתיקא. כל יסן חלק הוא ונח להשתמש מן המדש
שהחדש יולאין לתוכו ראשי קיסמין של אריגה: בקירורא או בחמימא. לחם חם נמנע ונשמט מן היד ור"ך להוילאו צנתה ושהיה צדולתו:
צדחטי

כדי עומאה. ומהו כ"ד עומאה כ"ד ביאה ומהו כ"ד ביאה כ"ד הערה
דהיינו שתיקת אבר [לנקמן כח:] צדולתו מקוס וכמה שיעורה כ"ד הקפת דקל
שיוכל האדם לילך סביבות הדקל. ולקמן מפרש למה לי למייתי כולהו:
כ"ד מויגה כוס. למווג צמית וקסם כוס רביעיית. ולקמן(4) אמריי כל
אחד ואחד מן החממים הללו בעלמו
שיער כמה שהוא שזהה צהערהאמו:
ליטול קיסם. מבין שיניה: ואף ע"פ
שאין ראיה. גמורה לדבר דקל לאו
הושטת יד ללס כחזי ביה יש זכר
ורמז מקלם דהוקשה אשה ונה ללכר
לחס: וכל הני למה לי. למייתי
צרימא לימתי שיעור סתירה כ"ד
טומאה כ"ד הקפת דקל: דאי סנא
כ"ד טומאה כ"ד מויגה. ככל שיעור
הנרין ללל ליה כ"ד היינו טומאה
וארצותה שיפחה אותה וידבר על
לבה עד שסתרתי: קמ"ל. דמאי
טומאה צילה לחודה דליכא למימר
קודם הסתירה נתרתי לו: קמ"ל כ"ד
הערה. דקמ"ל צפק הכא על
יצמתו (יצמות נד.) הערה כגמר צילה
לכל העריות: ואי סנא כ"ד הערה.
ולא תנא צרימא כ"ד טומאה הוה
אמינא כ"ד הערה ארצותה ואפי'
תנא כ"ד ביאה כ"ד הערה לא הוה
מימעט ארצותה דלנא אמינא הערה
למעוטי גמר ביאה ומיהו ארצותה
צעינן דהכי הוה משמע כמה שיעור
סתירה כ"ד ביאה ונא אמינא כל
רבי ביאה דהיינו ארצותה וגמר ביאה
והכר מפרש מה היא צילה הערה
אבתי ארצותה לא אימעט הילכך תנא
צרימא כ"ד טומאה דמשמע טומאה
וארצותה והדר פריש ומה היא טומאה
כ"ד ביאה ועל כרחין אימעט
ארצותה דהא ביאה כולה גמר ביאה
משמע ולא מיעט אלא ארצותה והדר
תנא ומה היא צילה הערה למעוטי
דלא צעינן גמר ביאה וממילא שמעי'
מניה נמי דל"ד לא תנא כ"ד ביאה
אבתי לא הוה ממעט ארצותה דכ"ד
טומאה גמר ביאה וארצותה משמע
והערה דפריש צתריה לא ממעט
אלא גמר ביאה הילכך איצטריכו כולהו:
וכמה. הוא שיעור הערה לחודה כ"ד
הקפת דקל. והא ליכא לאקשוי הואיל
וסוף סוף שיעורא כ"ד הקפת דקל הוא
לימתי כמה שיעור סתירה כ"ד הקפת
דקל דאיבעי ליה לתנא לפרושי אסור
סתירה משום מאי או גמר ביאה או
הערה משום הכי תנא כ"ד טומאה
כ"ד ביאה דפרישית: כ"ד חזרת

תורה אור השלם
1. כי בעד אשה זוכר עד
כפר לקח ואשת איש
נפש יקרה תצור:
משל ו כו
2. ושכב איש אתה
שבת ודע ונעלם מעיני
אשה ותסתרה ודיא
נטמאה ועד א"ן אה ודוא
לא נתפשה:
כדבר ה יג

הגהות הב"ח

(6) רש"י ד"ה א"כ היינו
וכו' וצברייתא דקאמר
ר"א פ"ל ותיבת נמי
נמקל: (3) תו"כ ד"ה א'
הכי וכו' אלל קמייתא
דברייתא נקט: (3) ד"ה
א"כ וכו' אלל קמייתא
דברייתא נקט:

(6) רש"י ד"ה א"כ היינו
וכו' וצברייתא דקאמר
ר"א פ"ל ותיבת נמי
נמקל: (3) תו"כ ד"ה א'
הכי וכו' אלל קמייתא
דברייתא נקט: (3) ד"ה
א"כ וכו' אלל קמייתא
דברייתא נקט: